

mennesker på baggrund af det her ved deres livsindkomst fra det tidspunkt, hvor de går på efterløn som 60-årige, og så frem til det tidspunkt, hvor de afgår ved døden, sætter penge til ved det. De sætter penge til ved det.

Det gør de under forudsætning af, at de arbejder, indtil de er 60 år og så derefter vælger at gå på efterløn. Og det vil sige, at det er de mennesker, som efterlønsordningen først og fremmest var tænkt til – nemlig folk, som er fysisk arbejdende, nedslidte, men efterhånden er der også andre, fordi man gør op, at nedslid er andet end fysisk arbejde – som ikke kan vælge, fordi de er nedslidte, og det er de mennesker, der er tvunget til at gå på efterløn som 60-årige, som sætter penge til ved det.

Så ved jeg godt, at socialdemokraterne altid kommer med eksemplet på de mennesker, som har været langtidsledige, inden de gik på efterløn. Og det er rigtigt; her kan man finde eksempler på, at de tjener på det, men den store gruppe sætter penge til, og det er det, der vil ligge i disse ting, og det ligger der stadig væk, selv om der er tale om, at man kommer med ændringsforslag. Det ligger der stadig væk.

Vi havde et klart ønske om, at man skulle have mere fleksibilitet. Der er kommet lidt mere fleksibilitet, ikke mindst for de velstillede, men disse meget bureaukratiske regler, som stadig væk gælder for mennesker, som vil arbejde lidt ved siden af, er der.

Det løfte, som nogle partier har givet om, at nu skulle det være sådan, at hvis folk gerne vil skrive en bog i deres fritid, mens de var efterlønnere, skulle de have mulighed for det, er jo ikke indfriet. Der er jo stadig væk en masse bureaukratiske regler omkring de her ting. Hvis man har nogle bistader og gerne vil sælge lidt honning ved siden af, så risikerer man, også selv om man har nogle få bistader, at det bliver modregnet.

Der er en række ting i det her, hvor man må sige, at det da ikke kan have været meningen med det. Det kan da ikke være det, som politikerne, også socialdemokrater, ville med den her efterlønsordning.

Vi havde sagt to ting, som vi gerne ville. Den ene var, at der skulle være større fleksibilitet. Den andet var, at man var nødt til at sørge for, at modregning af kapitalpension blev ligestillet med andre, og vi har sagt, der skulle være et bundfradrag. Det kom så også i anden omgang.

Ellers mener vi, at de solidariske principper, som har ligget i efterlønsordningen, selvfølgelig

skulle bevares, og det er det, der er svigtet her. Der er tale om, at man individualiserer efterlønsordningen, og at man bevæger sig væk fra det, som man kan sige var de grundlæggende principper i den.

Det, at man nu også er endt med at sige, at nu skal folk have en privat konto, hvor de kan trække pengene ud, viser, hvor langt man er kommet ud: For at redde situationen er man nødt til at acceptere det individualistiske. Jeg forstår godt, at Venstres ordfører, da man fik det gennemført, sagde, at det er ren venstrepolitik, for det er jo blevet til det her med, at en solidarisk ordning i langt højere grad bliver til en individualistisk ordning.

Der er nogle af de stillede ændringsforslag, som vi sådan set godt kunne acceptere. Der er andre ændringsforslag, som vi klart er imod, men da vi ikke vil have fingre i den her lovgivning overhovedet, fordi den i bund og grund er noget mismask og den er usolidarisk, så undlader vi at stemme til samtlige ændringsforslag.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrlund (S):

Vi kunne jo høre her til sidst, at hr. Aage Frandsen lider af så meget berøringsangst, at han helt afholder sig fra i det hele taget at stille ændringsforslag.

Hr. Aage Frandsen brugte udtrykket skønmaleri i sit indlæg, men hvad er det for et maleri, som hr. Aage Frandsen her forsøger at stå og male bl.a. set i forhold til modregningsproblematikken?

Det er rigtigt, sådan som hr. Aage Frandsen har refereret reglerne i det nye lovforslag, men hr. Aage Frandsen glemte en meget væsentlig ting. Det fremgår nemlig både af svarene i sagen, og det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at netop modregningsproblematikken vil man kigge nærmere på, og man har bedt trepartsudvalget, altså arbejdsmarkedets parter, om at kigge på modregningsproblematikken. Når man har valgt den model, er det, fordi man ønsker at have den samme modregning på efterlønnen, som man har på dagpengene, og derfor skal der være den sammenhæng og den linje, der ligger i det her.

Hr. Aage Frandsen kom ind på spørgsmålet om bistader. Det er jo ikke rigtigt. Det er klart og tydeligt blevet sagt i den her forbindelse, at fordi man har et par bistader og det har karakter af hobbyvirksomhed, er der ikke tale om